

træder bore Duffer, saa overlade vi med Glæde ham Pladsen, saa træde vi tilbage i anden Række, og Forslaget kommer til at staa som stillet af Ministeren og tiltraadt af Udvalget. Men her har Ministeren slet ikke villet foreslaa noget som helst; han har slet ikke villet sige, hvorledes hans Stilling er. Den Holdning, Ministeren har indtaget, er den rent afvisende, den efter hans Opfattelse konstitutionelle Holdning; jeg vilde hellere kalde den en afvisende bureaukratisk Holdning; thi denne Sag har intet med det konstitutionelle at bestille. Den højtærede Minister har opfattet mine Udtalelser saaledes, som om jeg skulde have sagt, at ved Vedtagelsen af Finansudvalgets Forslag vilde der ikke ske nogen Indskrænkning i Regeringens hidtidige Myndighed med Hensyn til denne Sag, og at noget saadant ikke var tilfaldet. Men det er ikke ganske rigtigt; det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, som min Mening, at denne Sag bør ordnes ved Lov, at den bør gaa ud af Administrationens enraadende Haand, at dens Ordning fremtidig bør være fastsat af Lovgivningsmagten. Det har jeg sagt, og naar Ministeren i Modsetning hertil fastholder, at den Myndighed, som ifølge Grundlovens § 27 tilkommer Administrationen, ikke maa kunne indskræntes, saa kan den ærede Minister jo dog umulig have glemt, at den Myndighed, som ifølge denne Paragraf blev tillagt Regeringen, er gennem en lang Række af Love atter og atter siden 1849 bleven indskrænket. Spørgsmaal efter Spørgsmaal, som tidligere alene have været overladt til Administrationens Afgørelse, ere senere blevne ordnede ved Lov. Den Sag, her foreligger, er en Sag af samme Art; ogsaa den bør fornøftigvis ordnes ved Lov i Stedet for som hidtil at være overladt til en administrativ Embedsmands Skøn. Dette er Folketingets Standpunkt. Men paa den anden Side erkende vi naturligvis, at hverken dette Ting eller begge Ting i Forening ere i Stand til at give en Lov. Det har været bort Formaal at tilvejebringe en Forhandling med Ministeren for at opnaa Enighed om, hvad der skulde være Indholdet af en saadan Lovgivningsforanstaltning; men det er ikke lykkedes os. Der har derfor, som Forholdene stille sig, ikke været andet for os at gøre end at stille et Forslag til Finansloven for ad denne Vej at erfare, om vor Ansøelse finder Tilslutning i Landstinget. Hvis det skulde være Tilfældet, vil Ministeren nemlig kunne faa mere Tilbøjelighed til at optage en Forhandling, end han hidtil har haft. Skulde det derimod vise sig, at Landstinget, selv efter fælles Drøftelse, ikke mener at kunne

tiltræde Folketingets Opfattelse, eller ikke at kunne det paa dette Tidspunkt, — nuvel, saa kommer Afgørelsen til at vente til en anden Gang.

Bust: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg vil gøre om det meget omdiskuterede Spørgsmaal angaaende Statsdriften. Jeg vil da først sige et Par Ord til det ærede Medlem for Slagelse (Røedt). Han anførte navnlig to Grunde imod, at vi skulde gaa til Statsdrift. Han henviste til en Ting, som vi ofte have hørt i tidligere Aar, men som vi i de senere Aar ikke have hørt saa meget om, nemlig at vi have en Regering, som vi ikke have fuld Tillid til, og saa hentes det ærede Medlem, at det var urigtigt af os at bebyrde denne Regering med flere Ting, end den hidtil har haft at gøre med. Jeg vil minde det ærede Medlem om, at i Begyndelsen af Firs'erne havde vi en Finansminister og Konsejlspræsident, Hr. Estrup, som vi heller ikke havde Tillid til, og med ham bleve vi dog enige om at gøre et saa stort Skridt i Retning af Statsdrift som at købe hele den sjællandske Jærnbanedrift. Fra alle Sider vare vi enige derom, og Gud skal vide, at vi havde ikke særlig Tillid til Ministeriet Estrup. Vi Venstremænd havde jo faaet Prøver paa, at dette Ministerium ikke veg tilbage for at bryde Grundloven. Det skete i 1878. Desuagtet fandt vi den Gang, at det var meget fornøftigt at gaa over til en Statsbanedrift ikke blot i Jylland, men ogsaa paa Sjælland ved Købet af de sjællandske Baner. Det ærede Medlem jagde dernæst, at det var galt at tilraabe et saadant Skridt, fordi det fremgik af Forhandlingerne, at der vilde være Tab paa alle Maader. Det forenede Dampskibsselskab vilde tabe, naar Tingen skulde gaa, som vi ønskede, og Staten vilde ogsaa tabe. Men det ærede Medlem glemmer, at det er ophøst af den ærede Ordfører, som ikke er enig med os, der ønske Statsdrift, at naar det forenede Dampskibsselskabs Drift var saaledes, at vi kunde være tjent med den, vilde det aarlige Tilskud gaa op til 1/2 Million. Nu kan det ærede Medlem let regne ud, hvor mange Millioner der af Staten vilde blive sat i det Foretagende, naar vi skulde have 1/2 Million at skrive op om Aaret til Rente. Vi kunde saa faa alle de Millioner til Esbjerggrouten, som vi kunde ønske, thi den halve Million blev ikke blot Renten, men langt mere end Renten af den Kapital, Staten maatte sætte i Skibe. Det finder jeg Anledning til at gøre opmærksom paa, for at man kan se, at fra den Side er der ikke nogen Ulykke paa Jærde.